

dette saameget mere, som vi jo ifjor maatte høre ondt for, at Landstinget vilde benytte sin lovmæssige Ret til at inklude sig paa nærmere Undersøgelse af det Lovforslag, der da kom til os, de sidste Dage af Samlingen; man lod os jo næsten høre, at vi ikke skulde have gjort os velfortjente af Kjøbenhavn og den kjøbenhavnske Retsforfatning. Jeg haaber, at det nuværende Lovudkast vil have overbevist Alle om, at vi dengang kun gjorde vor Pligt og en god Gjerning. Det er jo nu kommen til os i en saa meget bedre og fylbigere Skikkelse, at det næsten minder om den gamle Ridersmand, der drog affted kun som en Kalv, men vendte tilbage i en fylbigere Skikkelse med tvende Kalve. Vist er det, at Lovudkastet i sin nuværende Skikkelse, sammenlignet med dets Forgænger fra ifjor, forekommer mig at være som en Phønix, vaagnet af Svilen med nye og bedre Kræfter. Dermed vil jeg imidlertid ingenlunde have sagt, at enhver af de Betænkelseheder, der forrige Gang gjorde sig gjældende her i Thinget, ere fjærnede; der er navnlig een Side af Sagen, som jeg ikke kan undlade ved denne første Behandling at henlede Opmærksomheden paa, og det er Spørgsmaalet, om vi overhovedet skulde gaae ind paa Loven, om det virkelig kan ansees for rigtigt at indføre en ganske eiendommelig Procedure i vor nuværende Retsforfatning, en Procesform, der proklamerer Mundtlighed og Offentlighed, men dog ikke gennemfører disse Principer, der proklamerer Mundtlighed og Offentlighed for en enkelt Art af Sager, men ingenlunde for alle Politifager, der gjør det i Særdeleshed paa en Tid, da det er os Alle bekjendt, at den høitærede Justitsminister har forelagt det andet Thing et Lovudkast til Gjennemførelse af Mundtlighed og Offentlighed i Strafferetspleien i Almindelighed, et Lovudkast, hvori man ikke møder den Besynderlighed, at Bagatelsager behandles paa den Maade, der paakalbes som den hensigtsmæssigste, medens man lader de større og vigtigere Sager savne den Belysning, som Offentlighed og Mundtlighed føre med sig. Om det

virkelig kan være rigtigt i Dieblisset at gaae ind paa at skabe Mundtlighed og Offentlighed for enkelte Sager i Kjøbenhavn, medens beslægtede, for ikke at tale om de paa et høiere Trin i Straffeskalaen staaende Sager, behandles paa gammel Vis, tilstaaer jeg er et Spørgsmaal, som jeg for mit Vedkommende vilde være tilbøielig til at besvare med et afgjort Nei, saameget mere som det efter det Lovudkast, der behandles i det andet Thing, dog kun vil være en Tid af 5 Aar, at denne Lov skal leve og den Organisation eksistere, der ved samme tænkes kaldt tillive. Jeg veed jo imidlertid ikke, hvorledes det høie Thing i denne Henseende vil stille sig, og jeg indrømmer, at de Betænkelseheder, som jeg udtalte ifjor, ganske vist i høi Grad ere formindskede, netop ved det Hensyn, der fra den høitærede Justitsministers Side er taget til Landstingets Erindringer. Jeg veed jo ogsaa, at der trænges haardt paa, og hvad nærværende lille Lovudkast i sin tidligere Skikkelse angik, vide vi Alle, hvorledes man i det andet Thing endog fik Justitsministeren til at hylde Mundtlighed, naaget der ikke i Lovudkastet havde været Spørgsmaal derom. Mig forekommer det, at det Væsentligste i Lovudkastet kunde man opnaae ved at give Kriminal- og Politiretten den Organisation, som § 1 indeholder, og ved at optage § 3, det vil sige, tilintetgjøre Politidirektorens Protokol, den, der i Virkeligheden er Fader til hele Lovudkastet, og saa iøvrigt i Kjøbenhavn som andre Steder midlertidig lade private Politifager behandle summarisk; thi dette er dog i Grunden Hovedtanken i Lovforslaget. Imidlertid — skulde Stemningen i Landstinget udtale sig stærkt for at gaae ind paa Lovudkastet i dets Heelhed, skal jeg være rede til efter Evne at gjøre, hvad jeg formaaer, for at det kan komme til at fremtræde i den bedste og heldigste Skikkelse. Et vil jeg dog strax sige: Man gaae ikke til dette Lovudkast med den Anskuelse, der har gjort sig gjældende andetsteds; man tænke ikke paa her at skabe Mønsterdomstole for Mundtlighed og Offentlighed; man tænke ikke, at Mundtlighed